

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA CIVILĂ DE 5 JUDECĂTORI

DOSAR NR. 869/1/2017

CONCLUZII SCRISE FORMULATE DE INTERVENIENTA FACIAS

Niciunul dintre argumentele invocate în cadrul recursului de către cei doi recurenți nu poate fi reținut drept temei al infirmării legalității Hotărârii nr. 1J/08.02.2017 a Consiliului Superior al Magistraturii, astfel cum am demonstrat (i) în cadrul întâmpinărilor formulate în dosar, (ii) în cadrul pledoariei orale și (iii) după cum urmează să demonstrăm în cele ce succed:

I. Temeiul judecării dedus interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție nu poate fi limitat la interpretarea *pro causa* sugerată de recurenta Camelia Bogdan

- 1) În prealabilul discutării oricărui aspecte cu privire la fondul raportului dedus judecării, reprezentantul convențional al recurente, prof. Lucian Mihai, a afirmat că judecata instanței de recurs trebuie să se limiteze la dispozițiile art. 5 din Legea nr. 303/2004 și, eventual la dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituția României în interpretarea restrictivă a noțiunii de cumul de funcții (!)
- 2) În realitate, această pretinsă clarificare a limitelor judecării din recurs reprezintă o încercare de a îngusta posibilitatea de apreciere a instanței supreme asupra legalității hotărârii CSM cu ignorarea motivelor/largumentelor avute în vedere de CSM la momentul pronunțării hotărârii de sancționare. Dar, o astfel de apreciere trunchiată a hotărârii recurate nu reprezintă un examen complet al legalității actului jurisdicțional supus analizei și este incompatibilă cu principiul aflării adevărului în cauză precum și cu cel al egalității de tratament.
- 3) Astfel, esența motivării hotărârii de sancționare a magistratului Camelia Bogdan o reprezintă incompatibilitatea judecătorului definită de către CSM atât în sensul general al noțiunii cât și în sensul său restrâns (pag. 33, par. 1 din hotărârea CSM): „În sens general, incompatibilitatea judecătorului constă în imposibilitatea acestuia de a mai îndeplini concomitent, și alte funcții sau servicii, iar în sens restrâns, cu privire la un proces determinat, incompatibilitatea este situația expres prevăzută de lege când un judecător nu poate lua parte la judecarea aceluși proces.”
- 4) Pornind de la incompatibilitatea astfel definită, CSM se raportează, în procesul de conturare legală a noțiunii de incompatibilitate, la (i) art. 7 din Carta universală a

judecătorului¹, (ii) art. 125 alin. (3) din Constituția României², (iii) art. 5 alin. (1) din Legea nr. 303/2004³, (iv) art. 101 din Legea nr. 161/2003 și art. 21 alin. (1) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

- 5) Hotărârea CSM recurată arată în mod expres că „În legătură cu interdicția impusă judecătorilor și procurorilor în art. 5 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, trebuie avut în vedere statutul funcției de magistrat, cu toate drepturile și obligațiile ce decurg din acesta” (pag. 34, penultimul parag. din hotărârea CSM). „Din această perspectivă, trebuie verificat dacă în contextul social specific și din perspectiva observatorului rezonabil, magistratul s-a implicat într-o activitate ce poate să-i compromită, în mod obiectiv, statutul profesional pe care legea i-l conferă” (pag. 35, para. 2 din Hotărârea CSM).
 - 6) Devine astfel evident că încercarea recurenței de a îngusta posibilitatea de apreciere a instanței de recurs exclusiv la noțiunea de incompatibilitate, cumul de funcții etc reprezintă, de fapt, o scoatere nepermisă din context a motivării hotărârii.
 - 7) Dând totuși coerență prezumției de bună-credință, considerăm că singura interpretare valabilă criticilor recurenței aduse exclusiv modalității în care CSM a interpretat noțiunea de cumul de funcții, incompatibilitate etc în cadrul recursului dedus judecății în prezentul dosar, este cea conform căreia se critică doar parțial legalitatea hotărârii CSM, fără a fi antamată problema încălcării dispozițiilor legale invocate din perspectiva rezultatului și impactului social al comportamentului magistratului sancționat.
 - 8) Oricum, nici prin raportarea trunchiată la actul jurisdicțional dedus judecății, recurenții nu au reușit să demonstreze nelegalitatea Hotărârii CSM.
- II. Competența exclusivă a ANI nu operează în cazurile de incompatibilitate a magistraților**
- 9) Legea ANI e lege generală ulterioară în materie de incompatibilități în raport cu Legea privind Statutul Magistraților, care e lege specială. Prin urmare, Legea ANI nu modifică în vreun fel Legea privind Statutul Magistraților.
 - 10) Legea ANI nu cuprinde nicio prevedere conform căreia ANI ar fi autoritate cu competență exclusivă în materie de stabilire a situațiilor de incompatibilitate. În lipsa unei astfel de prevederi, ar fi excesivă această interpretare mai ales în situația magistraților – beneficiari ai unei legi speciale.

¹ Art. 7 din Carta Universală a judecătorului prevede că judecătorul nu trebuie să dețină nicio altă funcție, publică sau privată, remunerată sau neremunerată, care nu este pe deplin compatibilă cu atribuțiile și statutul său de judecător.

² Art. 125 alin. (3) din Constituția României prevede că funcția de judecător sau procuror este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

³ Art. 5 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 prevede că funcțiile de judecător, procuror, magistrat asistent și asistent judiciar sunt incompatibile cu orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior precum și a celor de instruire din cadrul Institutului Național al Magistraturii și al Școlii Naționale de Grefieri, în condițiile legii.

- 11) Soluția este confirmată de practica Înaltei Curți de Casație și Justiție care statuează că „*Este neîndoielnic că regimul juridic al incompatibilităților pentru judecători și procurori este conturat de dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituția României, art. 5 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și art. 101 din Legea nr. 161/2003. Aplicarea acestor dispoziții legale trebuie însă coroborată cu aplicarea art. 134 alin. (2) din Constituție, art. 44 din Legea nr. 317/2004 precum și a art. 97 alin. (1) din lit a) din Legea nr. 303/2004 întrucât Consiliul Superior al Magistraturii este organul administrativ chemat să vegheze asupra carierei judecătorilor, având abilitatea legală de a statua asupra situațiilor ce constituie încălcări ale regimului incompatibilităților și interdicțiilor, ceea ce înseamnă că hotărârile pronunțate de acest organism capătă o semnificație importantă în analiza aspectelor deduse judecării*”⁴
- 12) De altfel, soluția de sancționare a magistratului Camelia Bogdan, obiect al prezentului recurs, a avut în vedere punctul de vedere al ANI pe care l-a apreciat coroborat cu restul probatoriului administrat în cauză (pag. 38, penultimul parag. din Hotărârea CSM).

III. Răspunderea magistratului sancționat nu este prescrisă

- 13) Recurenta încearcă să stabilească existența unei prescripții a aplicării sancțiunii disciplinare, cu titlu de prescripție a răspunderii, în lipsa oricăror prevederi legale în acest sens. În materie disciplinară (la fel ca în materie civilă) nu există instituția prescripției aplicării sancțiunii.
- 14) Paralela cu art. 252 din Codul Muncii și art. 77 alin. (5) din Legea 188/1999 este total absurdă. În cazurile invocate de către recurentă, stabilirea sancțiunii este de fapt un act de de angajare a răspunderii și deci act întrerupător al termenului de prescripție a răspunderii, potrivit legii. În aceste cazuri, nu există însă o acțiune disciplinară cu caracter procesual așa cum stabilește legea în beneficiul magistraților.
- 15) În cazul magistraților, forma de angajare a răspunderii disciplinare este exercitarea acțiunii disciplinare, și aceasta este actul întrerupător al termenului de prescripție a răspunderii.
- 16) În cazurile invocate de recurentă, prescripția nu are un efect mai „complet” în sensul că ar include și o prescripție a dreptului de a aplica sancțiunea, în plus față de prescripția dreptului de a angaja răspunderea ei, pur și simplu, **efectul întreruptiv al prescripției a răspunderii este legat de actul de stabilire a sancțiunii** (de către angajator sau comisia de disciplină, dar în lipsa unei acțiuni disciplinare cu caracter preprocesual), spre deosebire de situația magistraților unde **efectul întreruptiv al aceleiași prescripții a răspunderii este legat de actul de exercitare a acțiunii disciplinare**, care în acest caz are un caracter procesual. Recurenta ar vrea atât beneficiul acțiunii disciplinare cu caracter procesual, din materia răspunderii magistraților, cât și beneficiul prescripției răspunderii disciplinare dacă sancțiunea nu este aplicată în baza acțiunii disciplinare, în termenul de prescripție pe care legea îl prevede – *expresis verbis* – pentru exercitarea acțiunii în răspundere.
- 17) Potrivit art. 49 alin. (7), procedurii de soluționare a acțiunii disciplinare îi sunt aplicabile

⁴ Decizia nr. 2356/22.06.2017 a ICCJ, pag. 10, penultimul parag.

prevederile Codului de procedură civilă, cu toate consecințele și garanțiile privind perimarea și tergiversarea, neexistând deci riscul ca, o dată inițiată, acțiunea disciplinară să dureze la nesfârșit.

- 18) Prescripția vizează obligația de a răspunde, iar potrivit dreptului comun admis chiar de către reclamantă - respectiv Codul civil - această prescripție este întreruptă atunci când răspunderea este angajată de către cel care are capacitatea corespunzătoare, chiar dacă ea nu este și stabilită de către cel care are competența de a o stabili.

IV. Restricția din art. 125 alin. (3). Înțelesul cuvântului „funcție”

- 19) Recurenta se raportează la sensul primar al cuvântului „funcție” indicat în DEX, care ar presupune o activitate având mai multe caracteristici cumulative: regulată, organizată, în cadrul unei instituții și remunerată.
- 20) Definiția cuvântului „funcție” din Dicționarul Explicativ al Limbii Române cuprinde însă nu doar înțelesul primar la care se raportează recurenta ci și alte înțelesuri, dintre care trebuie reținut și analizat în cauză cel secundar.
- 21) Trebuie observat mai întâi că primul sens din definiția cuvântului „funcție” potrivit DEX, cel reținut de recurentă, are o valență care nu se încadrează în contextul prevederilor art. 125 alin. (3). Astfel, acest sens primar este descris ca o activitate „administrativă”. Păstrând rigurozitatea interpretării gramaticale și semantice pe care dorește să o impună chiar recurenta, trebuie observat că definiția din DEX a cuvântului „administrativ” este „care aparține administrației, referitor la administrație”. Așadar funcția, în acest înțeles primar, este de fapt o poziție din structura administrativă, internă, a unei instituții. În acest înțeles, cuvântul „funcție” este legat intrinsec de o instituție și de structura ei administrativă. Trebuie observat totodată că, în strânsă dependență (relație marcată în DEX prin semnul ♦) cu definiția avută în vedere de recurentă este sensul de „grad pe care îl deține cineva într-o ierarhie administrativă.”
- 22) Cel de-al doilea sens oferit de DEX pentru cuvântul funcție este descris prin sinonimele „sarcină”, „rol” și „destinație”. Definițiile din DEX ale acestor cuvinte trimit spre ideea de răspundere, de povară chiar, de rol și statut, specifice magistraților și lămuresc intenția legiuitorului constituțional în stabilirea interdicției de la art. 125 alin. (3) din Constituție. „Sarcină” = Greutate, încărcătură pe care o duce un om sau un animal; povară. ♦ Apăsare, greutate. ♦ Fig. Povară, balast. 2. Legătură (de lemne, de fân, de paie) care poate fi dusă în spinare sau cu brațele. 3. Obligație, îndatorire, răspundere (materială sau morală) [...]; „Rol” = Partitură scenică ce revine unui actor într-o piesă de teatru, unui cântăreț într-o operă etc. pentru interpretarea unui personaj. ♦ Personaj interpretat de un actor într-o piesă, într-o operă etc. 2. Atribuție, sarcină care îi revine cuiva în cadrul unei acțiuni; misiune [...]. „Destinație” = 1 (Înv) Menire. 2 Scop. 3 Întrebuintare consacrată sau hotărâtă dinainte a ceva sau a cuiva într-un anumit scop [...].
- 23) În lumina acestor sinonime ale cuvântului „funcție”, norma constituțională poate fi astfel

tradusă în sensul că rolul / sarcina / îndatorirea / răspunderea / atribuția / misiunea de magistrat este incompatibilă cu asumarea de către acesta a oricăror alte roluri / sarcini / îndatoriri / răspunderi / atribuții / misiuni, cu excepția celor din învățământul didactic superior. În acest înțeles, mai apropiat de statutul magistratului și de rolul său în societate, interdicția stabilită prin art. 125 alin. (3) este independentă de caracteristicile avute în vedere în argumentația recurenței, privind regularitatea și organizarea activității ori remunerarea acesteia. Ar intra în această categorie (fără a intra în oricare dintre celelalte interdicții prevăzute de Legea privind Statutul Magistraților), spre exemplu, orice activități, cu caracter neregulat sau neremunerat sau desfășurate într-un cadru neorganizat, care ar fi de natură să afecteze în percepția publicului imaginea magistratului și în consecință a magistraturii și a justiției, chiar dacă acele activități nu ar avea nimic nelegal, însă ar conține, cel puțin în conjuncție cu statutul de magistrat, o notă depreciativă, caricaturală sau violentă sau care ar putea pune sub semnul întrebării independența acestuia. Astfel de activități nu s-ar încadra în celelalte interdicții prevăzute de Legea privind Statutul Magistraților, nici măcar la art. art. 5 alin. (2), cele din urmă având ca specific faptul că sunt „legate de actul de justiție”.

- 24) Revine autorităților competente să lămurească, de la caz la caz, ce activități pot fi catalogate ca „funcții” în înțelesul acesui termen de rol, sarcină, îndatorire, răspundere, atribuție sau chiar misiune, și în ce măsură o dată astfel calificată acea activitate intră în sfera activităților din învățământul didactic superior sau poate fi asimilată acestora. Trebuie observat că procedând la această interpretare a prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, CSM și instanțele de judecată nu încalcă prevederile art. 10 din Codul civil, privind interpretarea restrânsă a normelor care impun restricții de drepturi, deoarece norma care restrânge drepturile este cea prin care judecătorului îi este interzis să îndeplinească „orice altă activitate”, iar în jurisprudența CSM și a instanțelor este interpretată – inclusiv prin analogie - excepția de la această restricție și anume înțelesul sintagmei „învățământ didactic superior”, care are tocmai rolul de a lărgi drepturile magistratului și nu de a le restrânge.
- 25) Este totodată greu de admis că, reglementând statutul judecătorilor, legiuitorul constituțional a înțeles să limiteze prin prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție numai activitățile cu caracter **regulat și organizat într-o instituție**, în schimbul unei **remunerații** dar nu și activitățile care nu prezintă una sau mai multe dintre aceste caracteristici dar care pot aduce atingere prestigiului magistratului, statutului funcției de magistrat în general și astfel imaginii actorilor principali din sistemul de administrare a justiției. Altfel spus, este greu de crezut că legiuitorul constituțional ar fi lăsat reglementarea interdicțiilor legate de activitățile care nu îndeplinesc caracteristicile descrise mai sus, exclusiv la latitudinea legiuitorului primar.
- 26) Admițând acest înțeles extins al interdicției prevăzute la art. 125 alin. (3) din Constituție, reglementarea din art. 5 - 11 din Legea privind Statutul Magistraților constituie o detaliere și o lămurire pe calea legislației primare a înțelesului normei constituționale. Trebuie luat în considerare și faptul că, în lipsa acestui înțeles extins al prevederilor art. 125 alin. (3) din

Constituție, constituționalitatea unor interdicții precum cele prevăzute la art. 8 din Legea privind Statutul Magistratilor ar fi serios pusă sub semnul întrebării.

V. Interpretarea noțiunii de funcție și de incompatibilitate, astfel cum rezultă din Hotărârea CSM este aservită noțiunii de rol al magistratului în societate:

- 27) După cum rezultă din interpretarea literală a Hotărârii CSM: *„Pentru a asigura independența și imparțialitatea judecătorilor și procurorilor, legiutorul a impus acestora interdicții ce vizează desfășurarea unor activități care au fost apreciate ca fiind incompatibile cu poziția pe care o deține magistratul în societate. Astfel, prin legile privind reforma sistemului judiciar român, au fost instituite o serie de măsuri care au drept scop asigurarea celor mai bune garanții de competență, independență și imparțialitate a judecătorilor, pentru instaurarea unui sistem juridic eficient și echitabil, care să asigure supremația legii și respectarea drepturilor și libertăților persoanelor. Incompatibilitatea reprezintă interdicția necondiționată impusă unui demnitar sau funcționar public de a exercita anumite funcții sau calități concomitent cu demnitatea sau funcția publică, datorită unei prezumții absolute de conflict de interese care ar izvorî din deținerea simultană a acestora”* (s.n. – pag. 32, ultimele două parag).
- 28) Altfel spus, normele care reglementează incompatibilitățile și interdicțiile privitoare la judecători și procurori impun acestora, între altele, restricții ce vizează desfășurarea acelor activități apreciate ca fiind incompatibile cu poziția pe care o deține magistratul în societate.
- 29) Aceste măsuri fac aplicarea dispozițiilor art. 6 par. 1 din CEDO cu privire la dreptul oricărei persoane de a-i fi judecată cererea de o instanță independentă și imparțială, ce au fost preluate în dreptul intern prin art. 10 din Legea nr. 304/2004, art. 1 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 potrivit căruia judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali, art. 90 alin. (2) din aceeași lege conform căruia magistrații sunt obligați să desfășoare activitatea judiciară în mod independent, dând dovadă de o conduită imparțială și să respecte secretul profesional și art. 124 alin. (1) și (2) din Constituția României care prevede că justiția se înfăptuiește în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți.
- 30) Imparțialitatea instanței presupune absența oricărei prejudecăți sau a oricărei idei preconceptuate privitoare la soluția unui proces. Acest principiu reflectă un element important al preeminenței dreptului, anume faptul că verdictul este definitiv și are forță obligatorie, în afară de cazul când este infirmat de o jurisdicție superioară, pentru nelegalitate sau inechitate.
- 31) În concepția Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de imparțialitate a instanței comportă o dublă semnificație și presupune pe de o parte, o imparțialitate subiectivă care ține de forul interior al judecătorului, iar pe de altă parte, o imparțialitate obiectivă.
- 32) Curtea Europeană s-a pronunțat în repetate rânduri cu privire la acest aspect: „Cu toate că imparțialitatea denotă absența prejudecăților, existența sa nu poate, mai ales prin prisma

art. 6 din Convenție, să fie testată în multiple modalități. O distincție poate fi făcută în acest context între o abordare subiectivă, care presupune cercetarea convingerilor personale ale unui judecător într-un context dat, și abordarea obiectivă, care presupune determinarea dacă judecătorul a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice bănuială legitimă cu privire la acest aspect. În acest domeniu, chiar și aparențele pot fi de o anumită importanță. Așa cum a observat în decizia sa Curtea de Casație belgiană, orice judecător cu privire la care există un motiv legitim de bănuială de lipsă de imparțialitate trebuie să se retragă. Ceea ce este în joc este încrederea pe care instanțele trebuie să o inspire publicului într-o societate democratică. Pentru ca instanțele să inspire încredere publicului, care este indispensabilă, trebuie să se țină cont și de elementele de organizare internă.” (CEDO, Piersack î. Belgiei, hot. din 01.10.1982, par. 30).

- 33) Cu privire la imparțialitatea obiectivă a instanței, prin jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a creat o așa-zisă teorie a aparenței, potrivit căreia nu este necesar ca persoana care invocă lipsa de neutralitate a instanței să probeze că, în realitate, aceasta nu a fost neutră față de părțile unui litigiu dat, ci este suficient să probeze faptul că, pentru un observator exterior cauzei, există aparența unei lipse de neutralitate.
- 34) Cu alte cuvinte, Curtea europeană a decis că, în această privință, chiar și aparențele pot prezenta o oarecare importanță sau, altfel spus, „nu trebuie doar să se facă dreptate, ci să se și vadă că se face dreptate” (hotărârea din 26 octombrie 1984 pronunțată în cauza De Cubber împotriva Belgiei).
- 35) Astfel, instanțele trebuie să confere justițiabililor încredere deplină în actul de justiție, căci, în lipsa unor proceduri transparente de soluționare a cauzelor, se deschide calea abuzurilor și a judecării litigiilor de instanțe parțiale.
- 36) Prin participarea, în temeiul unui contract încheiat cu o societate comercială, în calitate de magistrat, la activitățile de instruire remunerate din cadrul proiectului desfășurat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale - parte în litigiul repartizat spre soluționare completului din care face parte judecătoarea Bogdan Camelia - s-au creat premisele unei îndoieli serioase cu privire la integritatea și imparțialitatea magistratului.
- 37) Un asemenea comportament depășește cu mult limitele necesității asigurării unei aparențe de imparțialitate și reprezintă o încălcare gravă a dreptului la un proces echitabil, atât din perspectiva posibilității efective de apărare, cât și din perspectiva egalității de arme, garanție în sensul prevederilor art. 6 par. 1 din Convenție.
- 38) În accepțiunea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, principiul egalității armelor semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unui tribunal, fără ca una dintre ele să fie avantajată în raport cu adversarul său din proces. Acest principiu impune ca fiecărei părți să i se ofere posibilitatea rezonabilă de a-și susține cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație de net dezavantaj în raport cu celelalte părți (a se vedea, în acest sens, hotărârile pronunțate în cauzele Ankerl împotriva Suediei și Niderost-Huler împotriva Suediei).

- 39) Or, în cauză, pe lângă prejudicierea gravă a imaginii justiției, consecințele faptei magistratului exclus au creat premisele privării justițiabililor de pârghiile legale menite să le asigure realizarea unui drept complet la apărare, instrumente care au fost reduse la simple texte juridice lipsite de conținut și eficiență.
- 40) Prin urmare, este evident că teoria aparenței de imparțialitate și obiectivitate a completului de judecată a fost înfrântă prin săvârșirea abaterii disciplinare ce a avut drept efect și deteriorarea încrederii și a respectului opiniei publice față de funcția de magistrat.
- 41) De altfel, unul dintre pilonii principiului imparțialității instanței îl constituie reglementările privind conflictul de interese și regimul incompatibilităților. Aparența de legalitate a unui proces precum și echitatea acestuia vor fi întotdeauna umbrite de situațiile care pot genera îndoieli din perspectiva percepției publice cu privire la imparțialitatea magistratului în soluționarea cauzelor cu care a fost învestit.
- 42) Conduita judecătorului de a nu se conforma obligațiilor legale ce îi revin în vederea evitării oricărei situații ce ar putea genera o încălcare a regimului conflictelor de interese e de natură să înfrângă unele dintre cele mai importante principii ale oricărui proces, așa cum rezultă din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, imparțialitatea și echitatea.
- 43) **În considerarea celor ce preced**, concluzia CSM cuprinsă în cadrul hotărârii recurate este firească: *„Urmarea produsă prin săvârșirea acestei abateri disciplinare constă în deteriorarea încrederii și a respectului opiniei publice față de funcția de magistrat, cu consecința afectării imaginii justiției, ca sistem și serviciu în apărarea ordinii de drept. Astfel, prin conduita pârâtei judecător s-au creat premisele unei îndoeli cu privire la integritatea și imparțialitatea magistraților, precum și a întregului sistem judiciar, în condițiile în care informațiile referitoare la situația concretă în care s-a aflat doamna judecător au ajuns la cunoștința opiniei publice”* (s.n., pag. 48, penultimul parag. din Hotărârea CSM).
- 44) **Se justifică astfel, în mod indubitabil, și severitatea sancțiunii aplicate.**

FACIAS

reprezentată de Berechet Hiriț, S.p.a.r.l

prin Av. Mădălina Berechet

